

ZEMŘEL ALEXANDR LÖWIT 4. 3. 1925 (Heřmanův Městec) – 17. 12. 2022 (Foligno)

V noci ze 16. na 17. prosince 2022 nás opustil poslední doposud žijící zástupce první generace žáků Jana Patočky, pan Alexandr Löwit. Původně člen historicky prvního kroužku žáků Jana Patočky emigroval se svým bratrem Tomášem z Čech na podzim 1949. Stal se žákem J. Wahla, pracoval jako badatel v *Centre national de la recherche scientifique* a s jeho postupným utvářením vlastního stanoviska je spjato sblížení s myšlením J. Beaufreta, F. Fédiera, později D. Francka a F. Dasturové. Srdcem však až do smrti zůstal především „žákem Jana Patočky“.

Alexandr Löwit nesmírně miloval svou rodnou zemi. Od doby, kdy to bylo možné, přijížděl každé léto do rodného Heřmanova Městce a (dokud mu zdravotní stav dovolil) i do Prahy. Až do smrti se zájmem sledoval české filosofické dění a nepamatuji jediný telefonát, v jehož závěru by mi nekladl na srdce, abych jeho jménem pozdravil českou zemi.

Pro tohoto „námořníka na bouřlivém oceánu filosofie“ – jak nazýval ty, pro které platí totéž – byla filosofie životem, život filosofii a obě především cestou „k věcem samým“. V posledních desetiletích tiše pracoval v přísně střeženém ústraní, které mu skýtalo italské Spello, a s nesmírnou pečlivostí, trpělivostí a úzkostlivou autocensurou připravoval každé své veřejné vystoupení, v posledních letech pak především vydání svých „zápisníků“. Vyjma shlédnutí poslední korektury tuto svou dlouholetou práci stihl dokončit, a tak se sice post mortem autora, nicméně přece budeme moci těšit z jejich vydání. Nakladatelství *Vrin* vydalo tyto *Carnets anté-philosophiques* v březnu 2023.

Smrt Alexandra Löwita – vždyť byl skutečným filosofem – nezastihla nepřipraveného. V rozhovorech, které jsme o tomto okamžiku, kdy „vůdčí monáda propouští své služebníky“ (J. W. Goethe), spolu vedli již v létě roku 2016, spojoval ji osobně s oním obratem střemhlav v letu vlaštovky, který mu evokovaly verše Osipa Mandelštama. V českém přebásnění Václava Daňka znějí takto:

„ ...
a každý vykroužil už v duši
– jak vlaštovka když bouří tuší –
ten nevyličitelný let.“

Ladislav Benyovszky